

РЕШЕНИЕ

№ 8392

гр. София, 30.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 30.09.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **300** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба от Е. П. Б. с ЕГН [ЕГН], чрез адвокат Т. Ч., негова майка, срещу Заповед за задържане с рег. № 225зз-20152/06.12.2018г., издадена от И. Д. Г., служител от Специализирани полицейски сили за опазване и възстановяване на обществения ред към Столична дирекция на вътрешните работи, в помещение за задържане на 01-во РУ на СДВР.

С жалбата и в ход по същество адв. Ч. претендира отмяната на заповедта като материално незаконосъобразна, основание по чл.146, т.4 АПК по съображения ,че задържането не се основавало на обосновано подозрение за извършено от него престъпление, в която връзка се позовава на чл. 5, ал.1 общо и конкретно буква б) от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи и практиката на Съда по правата на човека по т.42, т. 43 и т. 46 от решението по делото П. и П. срещу България. На основание, че факти, свързани с подозрение не били споменати в заповедта за задържане, лишаването от свобода на жалбоподателя не било съвместимо с принципа за защита от произвол. Не било съобщено основанията за задържането му - в нарушение на чл.5, ал.2 от конвенцията, вписването на правното основание не било достатъчно за целите на тази разпоредба. Претендира допуснато нарушение на правата на жалбоподателя по конвенцията и иска то съда да постанови отмяната на заповедта. В ход по същество адв. Ч. поддържа основателност на жалбата и въз основа на допълнително събраните доказателства, в това число установеното от фактическа страна по приобщеното нахд № 20617/2018г. на СРС, НО, 3 състав.

В ход по същество адв. Ч. иска отмяната на заповедта като незаконосъобразна, претендира допуснати съществени нарушения на формата на акта и на материалния закон. От правна страна излага, че чл. 72, ал.1, т. 7 от ЗМВР, посочен като правно основание за издаване на заповедта, е препращаща норма, поради което заедно с нея в заповедта следва да се посочат от фактическа и правна страна и другите хипотези, при които закона допуска задържането. В случая, това не било направено, тъй като посочената разпоредба - чл. 21, т. 11 от ЗООРПСМ, не представлява основание за прилагане на задържане, а е дефиниция за спор по хулиганство. Следователно, правното основание за издаване на заповедта не е посочено.

На следващо място адв. Ч. поддържа, че в заповедта не са посочени факти и обстоятелства, които да мотивират прилагане на задържането. Възможност за задържане според ЗООРПСМ съществува само в хипотезата на чл.30, ал. 2, когато има опасност нарушителят да се укрие или да затрудни правораздаването или да се осигури явяването му пред съда. Препращане към този текст в заповедта не е направено, а и не са изложени факти, които да сочат на невъзможност да се осигури явяването на пред съда на доверителя ми, или да се укрие или затрудни делото. Поради това, заповедта е издадена в нарушение на чл.72, ал.2, т.2 от ЗМВР, тъй като в нея не са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ. Видно от приложеното КНАХД № 20617/2018 г. на СРС оправда подзащитния ми и прие, че не е извършил никаква противообществена проява по ЗООРПСМ. Наказания по чл. 22 се предвижда съдът да ги приложи /задържане в териториална структура на МВР/, а не полицейския орган. Задържане по ЗООРПСМ се предвиждало за нарушения по чл. 21, т. 11, само и единствено съгласно ал. 2 на чл. 30 от ЗООРПСМ - когато има опасност нарушителя да се укрие или да затрудни правораздаването, и да се осигури явяването му пред съда. В случая, доверителят ми изобщо не е имало опасност да се укрива, тъй като е регистриран на само този постоянен адрес от последните 10 години и няма как нито да се укрие, нито да затрудни правораздаването, а да се задържа човека цяла нощ, за да се осигури явяването му пред съда е абсурдно. Спокойно можеше да му бъде дадена призовка и да се яви сам на другия ден на делото, по което бе оправдан, видно от мотивите на СРС, който всъщност изгледа видеозаписа и той проверга докладната записка.

Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът оспорва жалбата чрез юрк. П., като претендира неоснователността ѝ, иска то съда да отхвърли жалбата и да приеме процесната заповед за законосъобразна и правилна като издадена от компетентен орган, при спазване на административно-производствените правила. Счита, че административния акт е надлежно мотивиран, посочени били правните и фактически основания, задържането било във връзка с противообществена проява и допълнително в докладната записка на И. Д. Г.. Постановеното задържане е в съответствие с разпоредбата на чл. 22 от ЗООРПСМ, даваща правото на полицейски органи на наказание – задържане в структурите на МВР. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като обсъди одказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

По фактите съдът приема следното:

С оспорената по делото Заповед за задържане с рег. № 225зз-20152/06.12.2018г., издадена от И. Д. Г., служител от Специализирани полицейски сили за опазване и възстановяване на обществения ред към Столична дирекция на вътрешните работи, в 19:50ч. е постановено задържането на Е. П. Б. за срок от 24 часа в помещение за задържане на 01-во РУ на СДВР.

Видно от заповедта, задържането е постановено на основание чл.72, ал.1, т.7 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР), във връзка с "чл.21, т.11 от ЗООРПСМ". С придружителното писмо към жалбата и административната преписка от 10.01.2019г., съдът е уведомен от началника на Специализираните полицейски сили, че жалбоподателят е бил задържан на основание чл. 72, ал.1, т.7 от Закона за министерството на вътрешните работи, във връзка с чл.21 от Закона за опазване на обществения ред при спортни мероприятия (ЗООРПСМ), като по случая било образувано административно дело 20617/2018 по описа на Софийски районен съд и материалите по случая са изпратени по него.

В представената по делото докладна записка от 06.12. 2018г., съставена от И. Г., относно задържането на лице в 01 РУ, са изложени данни за установено при видеонаблюдение на футболната среща Ц. Л. на 06.12.2018г., че конкретно лице е използвано пиротехническо изделие факла по време на футболна среща в сектор "Г" и около 19:50 ч. лицето било задържано и отведено в в 01 РУП I СДВР, установено като Е. П. Б. и предадено на групата за работа със задържани лица и издадена Заповед № 225зз2052/06.12.2018г., обжалвана по делото. Що се касае до данните за лицето, извършило нарушението, в докладната записка е дадено следното описание: лице между 20 и 30 години, среден на ръст, облечен в тъмно яке с качулка, бежова шапка с козирка, светли дънки и светещи маратонки. За деянието, нарушаващо обществения ред, са посочени следните детайли: "Същият е използвал пиротехническо изделие факла по време на футболната среща в сектор "Г"". съгласно докладната записка, било разпоредено, при забелязване на лице, отговарящо на описанието, да бъде задържано. Около 19:50ч. на вход 1 на сектор "Г" на стадиона лице със "същото описание " било забелязано и задържано, като след консултация с колега, било потвърдено, че лицето било същото, след което била установена самоличността му и отведен в 01 РУ - СДВР за предаване на групата за работа със задържани лица.

От страна на ответника се твърди, че е налице дублиране на предмета на производството по настоящото дело и делото пред СРС, във връзка с което на жалбоподателя е предоставена възможност за становище и такова е представено от 27.03.2019г. чрез адв. Ч., като изтъква, че са различни страните в двете производства, позовава се на различния ред за разглеждането на производствата, както и, че процесната заповед не е била отменена с решението по адм.д. №20617/2018г. на СРС, 3 състав, при което липсвало повторно разглеждане на жалба против заповед, исканията в двете съдебни производства били различни, а крайната цел по нахд 20617/18 на СРС не е получаването на търсения по настоящото производство резултат. В писмото от 10.01.2019г. на началника на Специализираните полицейски сили и докладната записка били изложени неверни данни, опровергани от присъдата и мотивите на СРС, категорично било доказано, че Б. не бил автор на деянието, описано по време на футболната среща на 06.12.2018г. Към становището е приложен Акт за установяване на нарушение по ЗООРПСМ за вменено деяние на П. Б., извършено на 06.12.2018г. около 18:10ч. на стадион Българска армия, квалифицирано като

нарушение на чл.21, т.11 от ЗООРПСМ. Представени са и мотивите на присъдата по делото пред СРС.

За компетентността на издателя на оспорената заповед - младши инспектор И. Г., заемащ длъжността полицаи в отдел "Специализирани полицейски сили за опазване и възстановяване на обществения ред" при СДВР, у прудставено удостоверение от 14.05-.2019г. от СДВР - л. 50 от делото.

По делото е прието като доказателство свидетелство за съдимост за жалбоподателя от 12.04.2019г., съгласно което е неосъждан, справка за постоянен и настоящ адрес в [населено място], които съвпадат - и са такива от 04.03.2008г. - л. 60 от делото, копие от личната карта на жалбоподателя, със същия адрес и подчертаване от адв. Ч. за ръста му - 192 см. Тези доказателства адв. Ч. ангажира в подкрепа на твърденията си, че жалбоподателят от 11 години живее на адреса по личната му карта, нямал къде другаде да се укрива и не се е укривал, а данните за ръста - от 192 см., противоречали на посоченото в докладната, въз основа на която са предприети действията по задържането му - представена на л. 15 от делото, че нарушителят бил със среден ръст.

Във връзка с допуснатите доказателствени искания от съда, с писмо от 13.06.2019г. от началника на 01 РУ-СДВР е изразено становище, цялата преписка по отношение на задържането на жалбоподателя е представена по делото пред СРС, представено е заверено копие на книгата за задържани лица от дата 06.12.2018г. от която е видно, че действително има вписване на за задържането на жалбоподателя по заповед от полицейския орган И. Г., и от 06.1.2018г. в 19:50ч. подчертано е и отбелязване в графата за основания за освобождаване на лицето : докладване на случая в СГП и СРС по ЗООРПСУ - чл.26, а за дата и час на освобождаване са вписани 07.12.2018г. около 16:30ч. във видимо добро състояние.

Видно от приетото като доказателство по делото Експертно решение № 0330 от заседание № 021/31.01.2018г. на ТЕЛК при І МБАЛ - лист 10 от делото на АССГ, Е. Б. е диагностициран с трайно намалена работоспособност и степен на увреждане 76 %, с дата на инвалидизиране 11.09.1992г. и водеща диагноза „органично разстройство на личността“

Съгласно чл.330 от ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. На основание чл.144 АПК, посоченото е приложимо и в казуса по делото. С оглед на това съдът следва да съобрази приетото от СРС по нахд 20617/2018г. на СРС.

С решението и мотивите по н.ахд. 20617/2018г. на СРС, НО, 3-ти състав, е съответно постановено и прието следното:

Делото пред СРС е образувано въз основа на акт за установяване на нарушение по ЗООРПСМ срещу Е. П. Б., за това, че на 06.12.2018г. около 18:10ч. в [населено място], на стадион „Българска армия“, находящ се на [улица], сектор Г, на пътехода до разделителната ограда, между сектора и спортното игрище, по време на футболната среща ПФК „ЦСК“ и ПФК „Л.“, е извършил противообществена проява /спортно хулиганство/ по смисъла на ЗООРПСМ, изразяваща се в използване на забранен предмет по чл.21, т.11 от същия закон, като възпламенил пиротехническо изделие - факла, която е горяла интензивно в жълто-червен цвят, след което я хвърлил в сектора, с които си действия е застрашил живота и здравето на околните - противообществена проява по чл.21, т. 11 от ЗООРПСМ.

По делото е изслушана съдебно-психиатрична експертиза, въз основа на която и другите данни, СРС приема, че Е. Б. страда от органично разстройство на личността, с преобладаване на антисоциални личностови особености и леки когнитивни нарушения. Той бил настаняван за лечение в различни медицински заведения за психиатрична помощ, поради заболяването си по реда на Закона за здравето и чл.89 от НК. Б. бил наказван с глоби и лишаван от право да посещава спорни мероприятия, заради извършени спортни хулиганства по ЗООРПСМ.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 06.12.2018г. в около 18:10ч. в [населено място], Б. се намирал на стадион „Българска армия“, конкретно на пътехода до разделителната ограда, между сектора и спортното игрище и наблюдавал футболната среща ПФК „ЦСК“ и ПФК „Л.“, а когато били възпламенени две пиротехнически изделия - факли, Б. се намирал до едно от местата на възпламеняване, като държал в дясната си ръка горяща факла, размахвал я леко нагоре над главата си, заедно с неустановено по делото лице и я пуснал в крака си, до нейното догаряне. Сам я изгасил с крака.

Разпитаните по делото пред СРС свидетели М. и П., в залата за видеонаблюдение чрез камери наблюдавали в реално време и видели запалването на факлите и местоположението на Б.. Подали сигнал на колегите си, които охранявали футболната среща, при което Б. бил задържан при излизането му през вход/ изход №1 на стадиона след приключване на срещата от също разпитания по делото пред СРС свидетел Г. до идването на свидетеля М., който го установил съобразно видяното на камерите и го посочил за лицето, възпламенило една от факлите и хвърлило я в публиката. Въз основа на това Б., бил задържан и отведен в 01 РУ-СДВР за съставяне на акт по ЗООРПСМ.

Съдът е кредитирал показанията на свидетелите М. и П. за видяното от тях в далечен план на камерите и как са установили Б. като една от лицата използвала забранени пиротехнически изделия, като потвърдени от записите от камерите за видеонаблюдение, показанията им не са кредитирани в частта, че Б. е възпламенил факлата и я е хвърлил в публиката, тъй като такива действия не са видяни на записите в близък план, така че да може да се идентифицира нарушителя като лице, което ги е извършило.

Прието е за неустановено, кой е възпламенил факлата, държана от Б., такива данни не се установили от видеозаписите, предоставени на съда. Свидетелите М. и П. са извършвали видеонаблюдението и е възможно да са видели действията на Б., но те не са заснети от камерите и така не могат показанията им, да се потвърдят или отрекат. Прието е, че щом са разколебани, не може да се предполага, без други доказателства, че именно Б. е възпламенил втората факла. Подобни са съображенията и по отношение на другото действие - хвърлянето в публиката, такова въобще не се виждало на записите. Виждало се, че както държи и размахва факлата над главата си с дясната си ръка, нарушителят я пуска в краката си да догори и дори с крак я изгася. На практика хвърляне не се вижда на тази втора факла. Записите били изготвени по реда на чл.29, ал.2 от ЗООРПСМ, и са ценени като годно доказателство, на което съдът е дава предимство пред гласните доказателства.

От записите е прието за установено, че при първата факла се вижда възпламеняване и хвърляне в краката на публиката, но не се вижда лицето, което извършва действията. Вижда се как камерата проследява втора факла, която вече гори на разстояние от първата. По тази причина, не можело да се предполага, че първата факла е възпламенена от Б., който е засечен от камерите при втората възпламенена факла.

Съдът е посочил, че самото държане на пиротехническото изделие и размахването му с ръка, представлява спортно хулиганство, дефинирано като използване на забранена вещ по чл.21, т.11, вр. т.9 от ЗООРПСМ, но такива действия не били въведени като представляващи противообществената проява, с която СРС е сезиран, тъй като полицейските органи в акта за установяване на нарушението са посочили в какво се изразявало използването на забранените вещи - възпламеняване и хвърляне в публиката на пиротехническото изделие, което е забранена вещ за внасяне на стадиона при провеждане на спортни мероприятия. Съдът е приел за неустановено авторството на деянието и в какво се изразя противообществената проява по използване на пиротехническо изделие, е приел за неотнормено и обсъждането от субективната страна бил ли е Б. в състояние да разбира значението и свойството на извършеното и да ръководи постъпките си.

По делото пред СРС е приета съдебно-психиатрична експертиза, която е кредитирана от съда като доказателство по делото представена на л. 75 и следващите от делото на СРС, изготвена от вещото лице д-р А. П., съдебен психиатър, като на въпроса могъл ли е да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си към 06.12.2018г. е даден отговор, че Б. е със запазена психична годност да разбира свойството и значението на извършеното от него и да ръководи постъпките си в смисъла на чл.33 от НК, тъй като не се установили клинични данни за психопатологични феномени (налудности и халюцинации) които да променят качествено базисните психични годности. На въпроса дали страда от психично заболяване и от какъв вид – временен или постоянен, вещото лице е отговорило, че е налице Органично разстройство на личността, с леки когнитивни нарушения, които не покриват критериите за продължително разстройство на съзнанието. Органичното разстройство на личността се характеризирало с промяна в начина на поведение, промените били устойчиви и трайни, характерна била променената емоционалност с лабилност и повишена раздразнителност при лош контрол върху импулсите. На последния въпрос каква е психичната му годност и може ли да участва в съдебното производство, способен ли е правилно да възприема фактите от значение за делото и да дава достоверни обяснения за тях, експертът е посочил, че при Б. нямало пречки от медицински характер, които да нарушават психичната му годност да възприема важните обстоятелства по делото и ако желае да дава достоверни обяснения за тях, той бил със запазена годност да участва във всички фази на процеса.

Правни изводи на съда:

По допустимостта на оспорването по делото съдът приема следното:

Тъй като процесното задържане не се основава на чл. 30, ал.2 от ЗООРПСМ, съдът намира, че жалбата по делото срещу заповедта за задържане чл. 72, ал.1, т.7 ЗМВР във връзка с чл.21, т.11 от ЗООРПСМ, издадена срещу Е. Б. не дублира проведеното по последния закон производство пред СРС.

Жалбата е подадена в срока за оспорването по чл.149, ал.1 АПК, предвид датата на заповедта - 20.12.2018г. и датата на задържането - 06.12.2018г., подадена е от лице с правен интерес от оспорването по смисъла на чл.147,

ал.1 от АПК и срещу акт, който подлежи на оспорване пред съд по чл.145, ал.2, т.1 от АПК, във вр. с чл.72, ал.4 от ЗМВР, като от представените доказателства с по делото и след служебна проверка на съда, не са налице предпоставки за недопустимост на жалбата по смисъла на чл. 159 от същия кодекс, с оглед на което е процесуално допустима.

Правни изводи на съда по съществуващото на оспорването

От данните по делото следва извод, че задържането на жалбоподателя с оспорената по делото заповед е за противообществена проява по чл.21, т.11 от ЗООРПСМ, но не представлява упражнено правомощие по чл.30, ал.2 от същия закон. Съгласно чл.30, ал.2 ЗООРПСМ, в случаите по ал. 1, т. 2, **когато има опасност нарушителят да се укрие или да затрудни правораздаването и за да се осигури явяването му пред съда, началникът на районното управление може да постанови задържане за срок до 24 часа, като уведоми за това съответния прокурор.** В процесната заповед не е посочено, че задържането е с цел явяване пред съда във връзка с акта за установяване на нарушение от 06.12.2018г., освен това заповедта не е издадена от началника на районно управление.

От данните по оспорената заповед следва, че са упражнени полицейски правомощия за задържане на лице по чл. 72, ал.1, т.7 ЗМВР 7 - в други случаи, определени със **закон**, което е мотивирано с чл.21, т.11 от ЗООРПСМ - "11. използването на посочените в т. 9 вещи, предмети и вещества;"

Предвид установеното от СРС в мотивите към решението по нахд 206172018г., основано на видеозаписите и разпитаните свидетели, в това число и Г., издателят на оспорената по делото пред АССГ заповед, то следва, че действително на 06.12.2018г. по време процесната футболна среща, Б. е държал пиротехническото изделие - факла и размахвал същата с ръка, което представлява спортно хулиганство, дефинирано като използване на забранена вещь по чл.21, т.11, вр. т.9 от ЗООРПСМ.

Както претендира адв. Ч., задържането за 24 часа за противообществена проява по ЗООРПСМ, се постановява въз основа на акт за установяване на нарушението, съставен в съответствие с изискванията на Закона за административните нарушения и наказания. В случая такъв е съставен, но не съставлява основание за издаването на процесната заповед, а за образуването на производството пред СРС, за противообществена проява по чл.21, т.11 ЗООРПСМ, за която по чл.25, ал.2 се налага санкция от съда.

Съгласно чл.21, ал.1 ЗООРПСМ, в редакцията след ДВ, бр. 65/2018г., "Противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на този закон е проява, която не съставлява престъпление по смисъла на Наказателния кодекс и е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие". В същата разпоредба - в отделни точки, законодателят е посочил конкретни хипотези, в които се изразява спортното хулиганство, сред които по т. 9 носенето на конкретни вещи, предмети и вещества - в случая е относимо, пиротехнически изделия, *"и други общоопасни средства, отделни техни съставки; наркотични и други упойващи вещества, както и други вещества и*

предмети, които могат да бъдат опасни за живота и здравето на околните.", а по т. 11: "

За така извършеното от Б. и установено по делото "спортно хулиганство" по смисъла на чл.21, ал.1, т.11 вр. т.9 ЗООРПСМ, законодателят е предвидил по чл.22, ал.1, т.1 налагането на наказание " задържане в териториална структура на Министерството на вътрешните работи (МВР);" за което се налага предвиденото по чл.25, ал.2 от същия закон наказание, включващо като алтернатива и задържане в териториална структура на МВР за срок от 5 до 15 денонощия, кумулативно наред с други санкции (забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина за срок от две до три години), предвиден е и състав за повторност - по чл.25, ал.4 от същия закон, в това число и задържане за по-дълъг срок.

Въз основа на акта за установяване на противобществената проява , началникът на 01 РУ е преценил, че преписката следва да бъде представена на СРС, като очевидно е упражнил правомощието си по чл. 30, ал.1, т.2, буква а) от ЗООРПСМ - в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по чл. 26, ал. 1 началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице: "2. внася преписката за решаване от съответния районен съд, като уведомява за това съответния прокурор: а) в случаите по чл. 21, т. 11 - 15;". Докладването на преписката на СГП и внасянето и в СРС изрично е вписано в книгата за задържаните лица. Видно от лист 2 на делото на СРС, именно началникът на 01 РУ е представил акта за установяване на нарушение срещу жалбоподателя - л.18 от делото на СРС и други доказателства, и в оригинал процесната заповед за задържането на жалбоподателя.

Съгласно чл.30, ал.2 ЗООПКСМ, в относимата редакция след изменението на нормата - ДВ бр. 65/ 2018 г., : "В случаите по ал. 1, т. 2, когато има опасност нарушителят да се укрие или да затрудни правораздаването и за да се осигури явяването му пред съда, началникът на районното управление може да постанови задържане за срок до 24 часа, като уведоми за това съответния прокурор."

Следователно, съгласно тази разпоредба, в казуса по делото само началникът на 01 РУ е имал компетентността да постанови задържането на жалбоподателя за срок от 24 часа във връзка с констатираното срещу него по акта за установяване на нарушение на ЗООРПСМ - конкретно по чл.21, т.11 от същия закон и при наличието на предвидените по чл.30, ал.2 то същия закон основания - опасност от укриване и за да бъде доведено лицето пред съда.

От изложеното следва, че в специалния закон е предвидена специална компетентност за задържане на лица в случаи на нарушения по чл..21, т.11 ЗООРПСМ, поради което общата компетентност на полицейските органи по чл. 72, ал.1 ЗМВР, в това число и в хипотезата по т. 7, е неприложима. Предвидената специална компетентност на началника на съответното РУ по чл. 30, ал.2 ЗООРПСМ, не може да бъде делегирана.

От изложеното следва ,че оспорената заповед, издадена от полицейски служител при СДВР И. Д. Г., който не заема длъжността началник на РУ, не е компетентен да постанови задържане за 24 часа за констатирано нарушение по чл.21 от същия закон, извършено от Б..

Доводът на юрк. П. че с процесната заповед е упражнено правомощие на полицейските органи по чл.22 от ЗООПСМ, не се възприема жот съда. На първо място, тази норма не е посочена акто основание за издаването на оспорената заповед, по същата разпоредба не е предвидено задържане за срок от 24 часа, единствено задържането за този срок е предвидено по чл.30, ал.2 от същия закон. Освен това, предвиденото наказание по чл.22, т.1 от същия закон вр. чл. 25, ал.2 и ч.21, т.11 от същия закон, се налага за срок, различен от 24 часа, както се обсъди по-горе и е посочено изрично в акта за установяване на нарушението. Също в случаите по чл. 30, ал. 1, т. 2 – вр. нарушение по чл.21, т.11 от същия закон, съдия от съответния районен съд разглежда преписката, като съгласно чл.33, ал.1, т.1 налага наказание и принудителна административна мярка или по т. 4 – оправдава нарушителя, който хипотеза е налице в конкретния случай. От тези разпоредби следва, че санкция „задържане“ в структура на МВР, предвидена по чл.22, т.1 ЗООПСМ, при установено спортно хулиганство по чл.21, т.11 от същия закон, може да бъде наложена само от съда на основание чл.33, ал.1, т.1 от същия закон.

Следователно, издателят на оспорената по делото заповед – полицай при СДВР, който очевидно няма правомощията на съдията по чл.33, ал.1 ЗООПСМ, не е компетентен да наложи санкцията по чл.22, ал.1, т.1 ЗООПСМ за нарушение на чл.21, т.11 от същия закон.

Налице е най-тежкия порок на оспорената по делото заповед - незаконосъобразност по чл.146, т.1 АПК поради което съдът следва да обяви нищожността на заповедта, без да обсъжда другите основания по същата разпоредба.

Жалбата е основателна, като съдът следва да присъди разноски в полза на жалбоподателя, поради своевременно направено искане. Жалбоподателят е представяван от своята майка, която е и адвокат, а разноските се претендират на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата, като съдът следва да уважи същото до размерите по Наредбата за минималните възнаграждения на адвокатите - конкретно предвиденото по чл.8, ал. 2, т.4 за дела без материален интерес и конкретно по ЗМВР е предвидено възнаграждение в размер на 400лв. Жалбоподателят не дължи държавна такса като лице с трайно намалена работоспособност, видно от представеното решение на ТЕЛК и на основание чл.5, буква "о" от закона за държавните такси, в хипотезата "лица с увреждания". Съдът следва на основание чл.38, ал.2 от закона за адвокатурата да осъди юридическото лице СДВР да заплати на адв. Ч. сумата от 400 лв. за адвокатско възнаграждение.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА Заповед за задържане с рег. № 2253з-20152/06.12.2018г., издадена от И. Д. Г., служител от Специализирани полицейски сили за опазване и възстановяване на обществения ред към Столична дирекция на вътрешните работи, по жалба на Е. П. Б. с ЕГН [ЕГН].

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ със седалище [населено място], [улица], ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Т. Д. Ч. от адвокатска колегия С., сумата от 400(четиристотин) лева за възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в

14-дневен срок от съобщаването му.
Съдия: